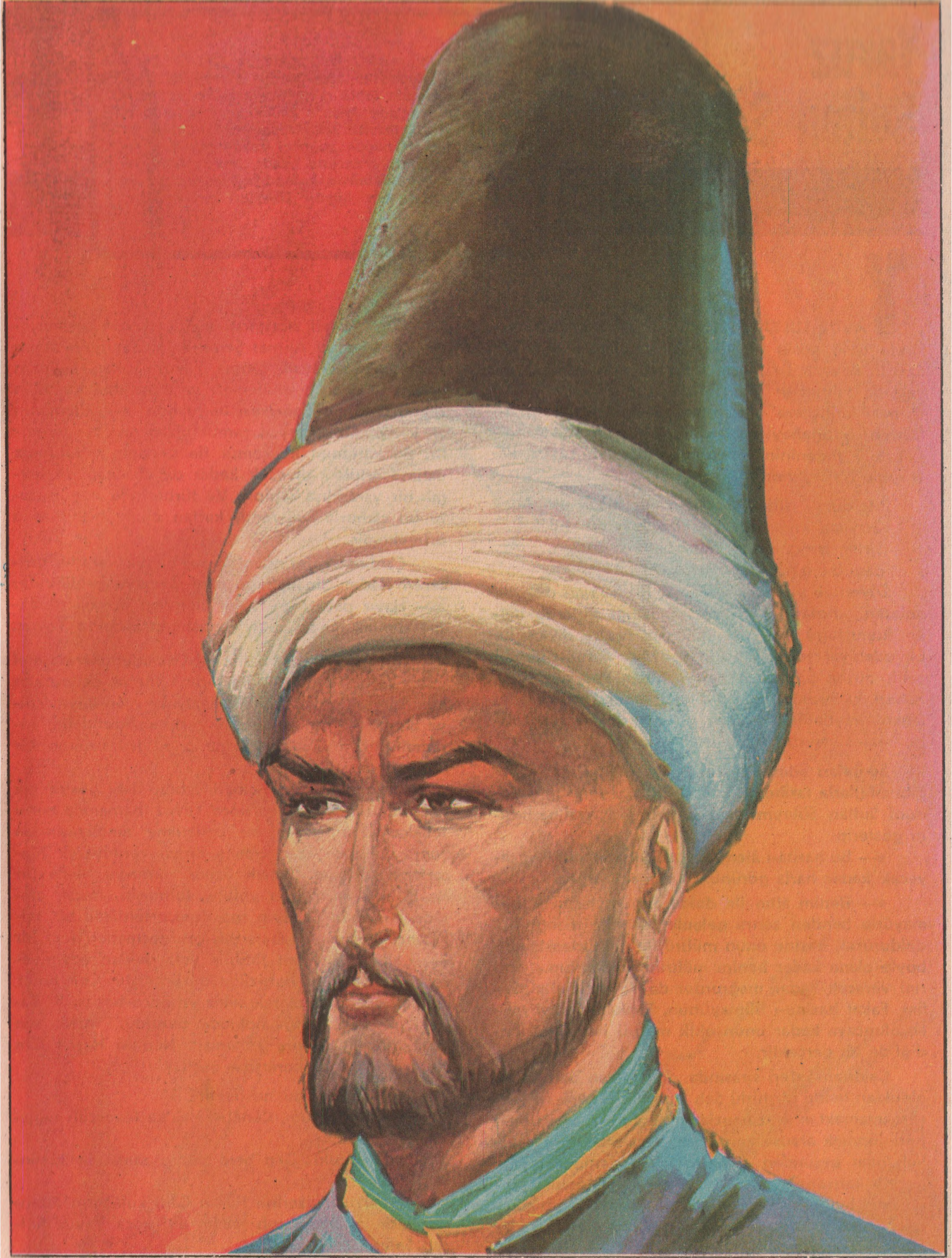

Tablo: Cemal Dündar

KARAMANOĞLU MEHMET BEY

Yavuz Sultan Selim

1470 - 1520

TÜRK tarihinin en büyük cihangiri olan bir padişahtır. II. Bayezit'in oğlu olarak Amasya'da doğdu. 1512 yılında tahta çıktı. Sekiz yıllık saltanatı sırasında İran'dan Mısır'a kadar uzayan fetihleri ile dünya haritasının şeklini değiştirdi. Çaldıran'da tarihin en büyük zaferini kazanarak Şah İsmail'in kudretli ordusunu yendi. Mısır'ı fethi sırasındaki Mercidâbık'da kazandığı meydan savaşı Türk tarihinin en büyük zaferleri arasındadır.

YAVUZ SULTAN SELİM'in kişilik karakteri hakkında tarih kesin bir fikre sahip olamamıştır. Babası II. Bayezit ile harbe tutuşan, onu ilerlemiş bir yaşında tahtından indirtip sürgüne gönderen, hattâ bazı tarihçilere göre onu yolda zehirlettirip öldürten; öz ağabeyi ve tahtın vârisi olan Sultan Korkut ile 7 yeğeninin kellelerini vurdurtan Yavuz, katı ruhlu bir insandır.

Merdüm-i dîdeme bilmem ne füsûn etti felek
Giryemî kıldı füzûn eşkimi hûn etti felek
Şîrler pençe-i kahrımda olurken lerzân,
Beni bir gözleri âhuya zebûn etti felek.

Diyen ve yüzlerce yıldan beri mısrâları dillerde dolaşan, «Hatayî» mahlasıyle yazdığı şiirlerde halkın konuştuğu Türkçeyi kullanan, Farsça divânı ile bir edebiyat şaheseri yaratan; Mısır'ı fethederken şehit düşen Sadrâzam Hadım Sinan Paşa'nın ölüm haberi karşısında «Mısır'ı aldık amma, ne çare ki Sinan'ı kaybettik» diyerek gözyaşı döken şair ruhlu, hassas yaradılışlı bir insandır.

Sonraları adını «Muhteşem», «Cihan Padişahı» gibi sıfatlarla tarihe geçirtecek olan sevgili oğlu Kanunî Sultan Süleyman'a, küçükken dünya haritasını gösterip:

«— Bu harita-i âlem bir padişaha az gelir...» diyecek kadar haris görünürdü zaman zaman.

«— Benim altın ile doldurduğum hazine-i hümayûnu benden sonra gelenlerden kim mangır ile doldurursa, hazine onun mührü ile mühürlensin. Bu böyle olana kadar benim mührüm kullanılsın.» emrini verecek kadar mağrurdur da Yavuz Sultan Selim. Fakat hazine-i hümayûnun, Topkapı Sarayı müze oluncaya kadar onun akîk mührü ile mühürlendiği de bir gerçektir.

Çaldıran Seferi sırasında dört aydan beri yolda oldukları halde bir türlü Şah İsmail'in ordusu ile karşılaşamamaktan huzursuzlanan orduda başgösteren geri dönmek arzusu karşısında atına atlayıp: «— Erkek olan peşimden gelsin, isteyen donunu başına geçirip karısının yanına döner. Ben Şah İsmail'in ordusunu bulmaya gidiyorum!..» diyerek atını sürecek ve bütün orduyu peşinden sürükleyecek kadar yiğit yaradılışlıdır da.

Mısır Seferi sırasında, yolda, devrin ulemasından İbni Kemal Ahmet Şemseddin Efendinin atının ayağından sıçrayan çamur Yavuz Sultan Selim'in kaftanına yapışıp lekelemesi ve buna İbni Kemal'in çok üzüldüğünü görmesi karşısında: «— Ulemanın atı ayağından sıçrayan çamur bizim için bir ziynettir. Bu kaftanım bu çamur ile saklanıp tabutumuz üstüne örtüle.» diyecek kadar da âlicenap ve saygılı bir yaradılışa sahipti. Ve türbesinde bugün dahi bu çamurlu bej rengi kaftan onun sandukasını örtmektedir.

Çaldıran zaferinden sonra, büyük yararlık gösteren Hadım Sinan Paşa, elini öpmeye geldiğinde: «— Hayır paşa... Asıl seni alnından öpmek gerektir» demek tevazuunu da gösteren insandır Yavuz.

Mısır'ın fethi ile halifeliği Osmanoğullarına mal eden Yavuz Sultan Selim, adına hutbe okunurken kendisinden «Hâkimûl Haremeyniş - Serifeyn» diye bahseden hatibin sözünü kesip «hâkim değil, hâdimdir» diye müdahalesi de onun tevazuunun bir diğer ifadesidir.

Sırtında çıkan bir çıbanı tabibe dahi göstermek lüzumunu hissetmeyen koca Yavuz, hamamda bunu tellâka sıktırmış ve bu patlatılma ameliyesinden sonra daha da azan çıbana önem vermiyerek Macaristan seferine çıkmak üzere ordu-yu hümayûn ile birlikte Edirne'nin yolunu tutmuştu. Ancak alelâde bir çıban olmayıp son derece tehlikeli bir «şîripençe» olan bu rahatsızlık çok geçmeden fecî bir şekil almış ve cihan fâtihini yola devam edemiyecek bir ıstırap ve halsizliğe düşürmüştü. Çok tuhaf bir tesadüf eseri olarak sekiz yıl önce babası II. Bayezit'in vefat ettiği noktada duruldu. Artık son demlerinin geldiğini anlamıştı. Nedîmi Hasan Can ile aralarında şu konuşma geçti.

«— Hasan, bu ne haldir?..»

«— Devletlûm, Cenâb-ı Hak'ka teveccüh edilecek zamandır...»

«— Çocuk!.. Sen beni bunca zamandır kiminle bilirdin?..»

Ve arzusu üzerine Hasan Can, kulağının dibinde Yâsin okurken, ruh teslim etti koca Yavuz Sultan Selim...

Topkapı Müzesinden

YAVUZ SULTAN SELİM

Mimar Sinan

1490 - 1588

BÜYÜK mimar. 29 Mayıs 1490 günü Kayseri'nin Kesi nâhiyesine bağlı Ağırnas köyünde doğdu. Bir devşirme olarak Yeniçeri ocağına girdi. 50 yaşında askerden ayrıldı ve Hassa Sermimarı oldu. 48 yıl bu makamda kaldı. 81 cami, 10 mescit, 55 medrese, 26 türbe, 17 imaret, 6 bent ve su kemeri, 9 köprü, 17 kervansaray, 33 saray, 6 mahzen ve 37 hamam inşa etti. 9 Nisan 1588 günü İstanbul'da öldü. Türbesi, Süleymaniye Camiinin avlusundadır.

AYASOFYA KİLİSESİ'nin açıldığı gün o muhteşem kubbenin altında duran İmparator Jüstinyen «Hazreti Süleyman sana galebe çaldım» diye haykırmıştı. İmparator, bu kubbeden daha muhteşem bir kubbenin gök kubbenin altında bulunamıyacağı inancı içinde idi. Fakat Koca Sinan «kalfalık devremin eseri» dediği Süleymaniye Camii ile gök kubbenin altındaki kubbelerin en muhteşemini kurup Ayasofya'yı gölgede bırakan kişi oldu...

Bu öylesine bir cami idi ki, Cihan Padişahı Kanunî Sultan Süleyman Hân'ın ulu adına lâyık, dünya durdukça olanca ihtişamı ile dimdik ayakta duracak bir şaheserdi. İnşaatı tam sekiz yıl sürmüş, bu yüzden Kanunî Sultan Süleyman, pek sevip takdir ettiği Sermimarı Sinan'a hayli kızdığı zamanlar da olmuştu. Yalnız temeller için tam 6 yıl harcamıştı.

İstanbul'da Ayasofya'yı gölgede bırakacak heybette bir camiin inşa edilmekte olduğu haberi bütün İslâm dünyasının gözlerini İstanbul'a çevirmiş ve inşaatın bu derece gecikmesinin maddî sıkıntıdan olduğu zehâbı dahi uyanmıştı. Bunun etkisi iledir ki, İran Şahı Tahmasb Hân, sefiri aracılığı ile Kanunî Sultan Süleyman'a ufak bir sandık dolusu mücevher göndermiş ve «Camiin ikmâlinde bizim de bir hissemiz olsun istedik» demişti. Tarihe adını «Muhteşem» sıfatıyle yazdıran Kanunî, sandığı Mimar Sinan'a vererek «Bu taşlar da harçta kullanıla» demiş ve İran Sefirinin hayret dolu nazarları arasında bu mücevherler de çakıl taşı niyetine harcın içine atılmıştı. Üsküdar'dan doğan güneşin ilk ışıkları ise Haliç üzerinden batan güneşin son ışıkları altında Süleymaniye Camii minarelerinin pırıl pırıl parlamasının bu taşlardan olduğu söylenir.

Bu arada Koca Sinan'ı çekemiyenler türlü tezvirattan geri kalmıyorlardı: «Bu binayı kara çamurdan çıkarmaya kaadir değildir» diyenler camiin duvarları olanca heybetiyle yükseldikten sonra bu kez «Kubbenin durmasında şüphesi vardır. Herif ona hayrandır, bu uğurda günlerini geçirir...» demeye başlamışlardı.

Bu söylentiler padişaha kadar aksetmişti. Fena halde hiddetlenen Sultan Süleyman'ın gazab-ı şahânesine uğramasına ramak kaldı. Bir gün camie ani olarak gelen Kanunî, Sermimarı Sinan'ı kubbenin altında oturup nargile içerken gördüğü zaman: «— Bre Sinan, neden benim camiim ile mukayyed olmayıp nargile içerek tatili evkat edersin?..» diye gürledi. Koca Sinan nargilenin tömbekisi bulunmadığını gösterip «— Ol nargilenin fokurtusu ile kubbedeki aks-i sadayı dinlerim devletlûm...» cevabını verdi. Cidden o ufacık nârgileden çıkan fokurtu bu dev kubbede büyük bir akustik yapmaktaydı...

Ve bunca hâdise ile dolu sekiz uzun yılın sonunda bir mimarî şaheseri olan muhteşem cami tamamlandı. Süleymaniye adını taşıyan bu emsalsiz mabet 16 ağustos 1556 cuma günü ibadete açıldı. Adına inşa olunan camiin ihtişam ve güzelliğine hayran kalan Kanunî Sultan Süleyman, camiin anahtarını Koca Sinan'a uzatırken: «— Binâ eylediğin bu beytullahı, sıdk, safa ve dua ile yine senin açman gerek...» diyerek dâhi Sermimarına şereflerin en büyüğünü bağışladı.

«Şehzâde Camii çıraklığımın, Süleymaniye kalfalığımın, Edirne'deki Selimiye de ustalık devremin eseridir» diyen Mimar Sinan Yeniçeri ocağında marangozlukla işe başlamış, Yavuz Sultan Selim'in Tebriz seferi sırasında Van Gölü'nü geçmek için inşa ettiği gemi, yalnız bu göldeki ilk tekne değil, aynı zamanda onun da ilk eseri olmuştu. Sonra Arap ve Acem diyârlarına vâki seferler sırasında hendese ve mimarî öğrenmiş; Kanunî'nin Karaboğdan seferi sırasında Prut suyu üzerinde ilk köprüsünü inşa etmişti. 50 yaşında Yeniçeri ocağından ayrılıp saraya Sermimar (Mimarbaşı) olarak geldikten sonra üç kıtaya yayılan o koskoca imparatorluğu her biri birer mimarî şaheseri olan dört yüze yakın eserle süslemişti. Tam 48 yıl sürmüştü Koca Sinan'ın Mimarbaşılığı. Türk tarihinin bu en muhteşem ve en zengin devresini, inşa ettiği camiler, medreseler, türbeler, kemerler, köprüler, saraylar, hamamlar, mahzenler ve bentlerle dile getirdi.

Doksan yaşını aşkın iken, çok sevdiği ve himâyesine aldığı Şair Mustafa Sâi'ye «Tezkiretülbünyan» adı altında mufassal bir hayat hikâyesini de kaleme aldırdı. Böylelikle devşirme Sinan, şahsî gayretiyle yarattığı Koca Sinan'ı da yazılı bir eser olarak bıraktı tarihimize. Türbesi Süleymaniye Camii'nin avlusundadır.

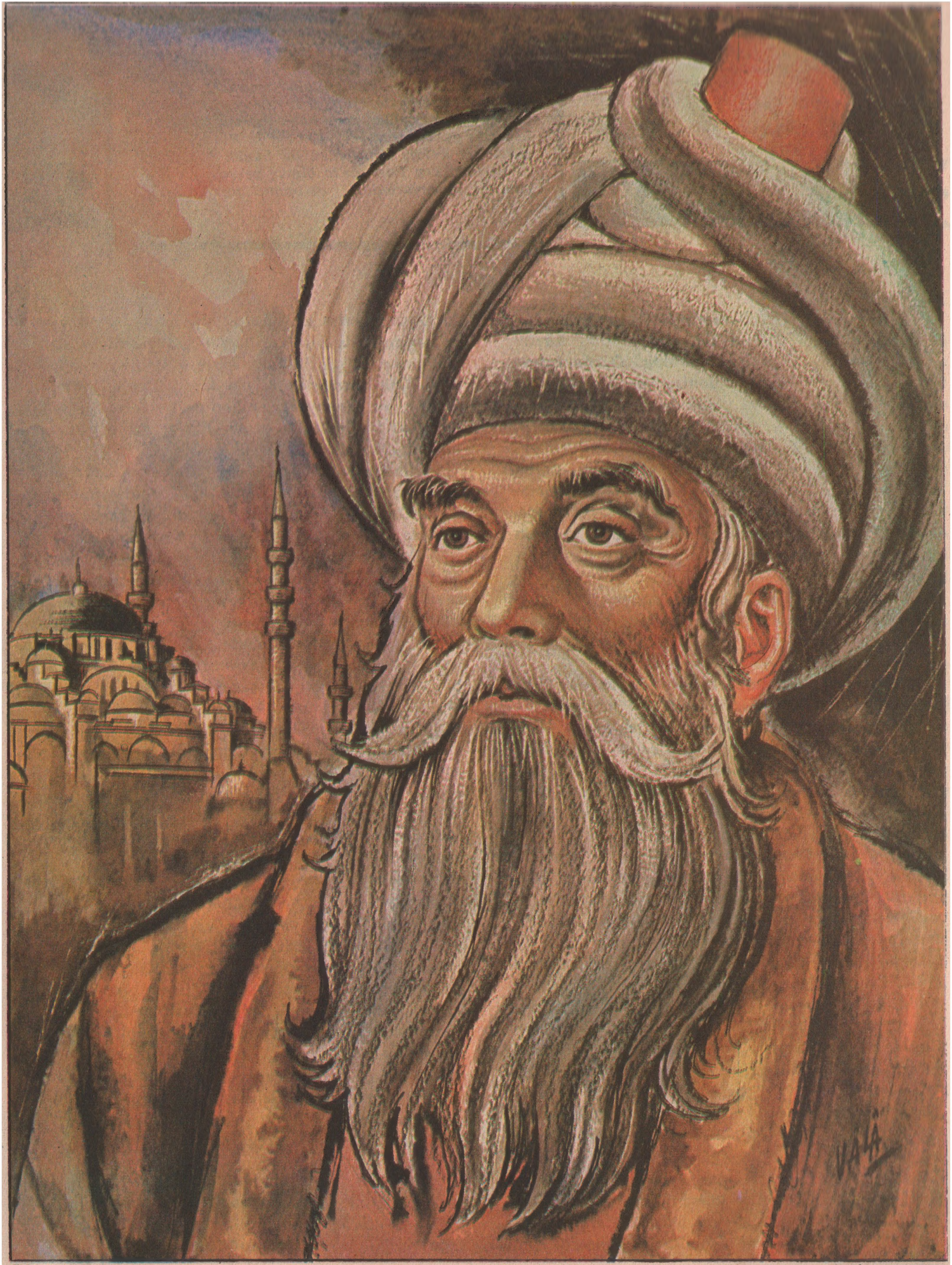

Tablo: Vâlâ Somalı

MİMAR SİNAN

Barbaros

1473 - 1546

XVI. YÜZYILDA Akdeniz'i bir Türk gölü haline getiren ünlü amiralimiz Barbaros'un asıl adı Hızır'dır. Hayrettin adı kendisine sonradan Kanuni Sultan Süleyman tarafından verilmiştir. Barbaros adı ise, ona batılılar tarafından kırmızı sakal anlamında yakıştırılmıştır. Kanuni'ye Kuzey Afrika ülkelerini hediye etmiş olan bu büyük kahraman 73 yaşındayken Beşiktaş'ta ölmüş ve vasiyeti üzerine deniz kenarındaki türbesine gömülmüştür.

KAPTAN-I DERYA Barbaros Hayrettin Paşa, Akdeniz var oldukça, bütün dünyanın, adını büyük saygıyle anacağı eşsiz bir amiraldir. O, denizdeki tuz ve renk gibi, hayatını denize vermiş, şöhretini denizden almıştır. Dünya tarihinde, başka hiçbir denizciyle mukayese edilemez. İngiliz'lerin Nelson'u, Japon'ların Togo'su bile, onun yüksek şahsiyeti yanında sönük kalırlar. Çünkü gerek Nelson, gerek Togo, ancak devletin verdiği muazzam donanmalarla kahramanlık göstermişlerdir. Oysa, Barbaros, donanmasını kendi yapan, bileğinin gücü, kılıcının kudretiyle kendi kahramanlığını kendi yaratan bambaşka bir şahsiyettir.

Barbaros, 1473'de Midilli'de doğmuştur. Babası, Eceova'lı sipahizade Yakup Bey'dir. Yakup Bey, Midilli'nin fethine iştirak etmiş, sonra bir kısım sipahilerle beraber oraya yerleşmişti.

Barbaros'un asıl adı, Hızır'dır. İshak ve Oruç isminde iki ağabeyi, İlyas isminde bir kardeşi vardı. Yakup Bey toprakla uğraşmayı ne kadar seviyorsa, oğulları da, İshak hariç, denize, denizciliğe öylesine düşkündüler. İshak, toprağı, bağı, tarlayı daha çok tercih ediyordu. Nitekim, Yakup Bey'in ölümünden sonra, İshak, baba ocağında kaldı. Oruç, Hızır ve İlyas denizciliğe başladılar.

Oruç Reis, Mısır taraflarına, Hızır ile İlyas da Selânik dolaylarına gidip geliyor, ticaretle uğraşıyorlardı. Bu seferler sırasında bir gün, Hızır ile İlyas'ın sahip oldukları gemiye, Rodos şövalyeleri hücum etti. Henüz körpecik bir delikanlı olan İlyas'ı öldürdüler, Hızır'ı da yakalayıp, Rodos zindanlarına attılar. Bu olay, Hızır'ın bütün hayatını değiştirdi. İçinde, Rodos korsanlarına karşı korkunç bir kin başladı. Kardeşinin intikamını alacaktı. Onu zindandan çıkarıp, bir korsan gemisine forsa olarak verdikleri zaman, gece gündüz, nasıl kaçıp kurtulabileceğini düşünüyordu. Nihayet bunu başardı. Midilli'ye döndü ve yeniden bir gemi yaptırdı. Bu gemi, artık bir ticaret gemisi değil, yelkenleri kinle, intikam hırsıyle kabaran, yaman, denizci bir tekneydi...

Hızır Reis'i bundan sonra, ağabeyi Oruç Reis ile beraber, artık Akdeniz'de korsanlık yaparken görüyoruz. Ne var ki. Osmanlı devleti, Türklerin, yakın sularda korsanlık etmelerine müsaade etmediği için, iki kardeş Cerbe adasına gitmiş, burayı kendilerine üs yapmışlardı. Bu üsse karşılık, elde ettikleri ganimetlerden Tunus Sultanı'na beşte bir hisse veriyorlardı. Çok geçmeden iki kardeş, Ceneviz, Venedik, Fransız ve İspanyol gemilerini, bunların gittikleri limanları bir hallaç pamuğu gibi atarak büyük servet, büyük şöhret kazandılar.

Nihayet, 1516'da Cezayir Kalesi'ni de zeptetmeyi başarınca, ilk iş, küçük bir devlet kurdular. Baba Oruç, bu hükümetin reisiydi. Bir çarpışma sırasında şehit olunca, reislik Hızır'a geçti.

O sıralarda Yavuz Sultan Selim, Mısır'ı fethetmişti. Hızır Reis, büyük cihangire haber salarak Cezayir'in de Osmanlı sınırlarına dahil edilmesini ve bir eyalet hâline getirilmesini teklif edince, bu haber Osmanlı İmparatorluğu'nda büyük memnuniyet uyandırdı. Barbaros'a, Beylerbeyi pâyesi verildi. İki bin yeniçeri ve pek çok savaş malzemesi gönderildi.

Barbaros, elindeki kuvveti, çok üstün bir zekâ ve mükemmel bir komutan olarak büyük dikkatle kullanıyor, Türk denizcilik tarihine, peş peşe şanlı sayfalar ekliyordu. Artık Akdeniz'in tek hâkimi o'ydu. Kanunî Sultan Süleyman zamanında, 18 kaptanı ve koca donanmasıyle İstanbul'a gelip, sultanın huzuruna çıktığı zaman, Kanunî, bu büyük denizciye «Devlete hayırlı olması temennisiyle» Hayrettin adını ve «Kaptan-ı Deryalık» pâyesini vermişti. O günden sonra Hızır Reis, Kaptan-ı Derya Hayrettin Paşa oldu. Kırmızı sakalıyle, yabancılar onu Barbaros olarak biliyorlardı ve Kaptan-ı Derya Barbaros Hayrettin Paşa, bu görevde 13 yıl kaldı, Osmanlı donanmasının başında, Akdeniz'i tam bir Türk gölü hâline getirdi. O'nun, ünlü İtalyan amirali Andrea Dorya'yı Preveze'de yenmesi, şöhretini, erişilmez bir zirveye ulaştırdı.

Fransa Kralı François I, Kanunî'den Charles Quint'e karşı yardım istemişti. Barbaros, donanmasıyle Nis'e gitti. Bu şehri aldı. Charles Quint'in donanmasını perişan ederek Fransız hükümdarını kurtardı.

Barbaros Hayrettin Paşa, 28 Eylül 1546'da hayata gözlerini yumduğu zaman, arkasından bütün dünya denizcileri ağlıyordu. Beşiktaş sahilinde toprağa verildi. Türbesi ve anıtı oradadır.

Deniz Müzesinden

BARBAROS

Turgut Reis

1485 – 1565

BARBAROS Hayrettin Paşa'yla beraber Preveze Savaşı'na katılan ve Osmanlı İmparatorluğu'nun genişleme devrinde zaferden zafere koşan ünlü bir Türk denizcisidir. Muğla'nın Seraloz bucağına bağlı bir sahil köyünde doğmuştur. Kanunî Sultan Süleyman devrinde, kendi fethettiği Trablus Beylerbeyliği'nde 11 yıl kalmış ve ikinci Malta kuşatması sırasında şehit düşmüştür. Türbesi, Trablusgarp'ta, kendi yaptırdığı camiin avlusundadır.

DÜNYA Denizcilik Tarihi'ne adını altın harflerle yazdıran büyük Türk amirali Turgut Reis, 1485'te Muğla'nın Seraloz bucağına bağlı bir sahil köyünde doğdu. Babası, Veli adında, fakir bir çiftçiydi. Turgut'u da kara sapanın başında, kendine yardımcı bir rençper olarak yetiştirmeyi düşünüyordu. Oysa, daha küçük yaştan beri o, sahilde kayıkların arasında dolaşmaktan, palamarlarla oynamaktan, dümen yekelerine oturmaktan zevk duyardı,

Turgut, büyüdükçe, denize karşı aşırı düşkünlüğü de vazgeçilmez bir arzu hâlini aldı ve denizci olmayı kafasına koydu.

O zamanlar, Ege'de, Akdeniz'de dolaşan korsan gemileri arasında, sık sık sahillere adam salıp, levent toplayanlar vardı. Turgut, bunlardan birinin aracılığıyle, nihayet güçlü bir korsan gemisine girmeyi başardı. Önceleri, sıradan bir leventken, kısa zamanda zekâsı, bilgisi ve cesaretiyle kendini gösterdi.

İki yıl gibi göz açıp kapamaya dek bir zaman içinde, leventlikten, kaptanlığa yükselen Turgut, küçüklükten beri hayallerinde yaşayan nefis bir tekneye sahip olmayı başardı.

Turgut Reis'in, tarihe şan veren denizcilik hayatı, işte bu küçük teknede filizlenmişti. Önceleri tek başına koca gemilere saldırıyor, onları talan edip, önüne katıyordu. Osmanlı İmparatorluğu'nun ticaret gemileri, onun sayesinde derin bir nefes aldılar. İspanyol, Ceneviz, Portekiz kalyonları, ona rastlamak korkusuyle rotalarını bile şaşırmaya başladılar. Böylece Turgut Reis, çok geçmeden korsan amiralliğe yükseldi.

O sıralarda, Barbaros Hayrettin Paşa'nın nâmı da bütün Akdeniz'de bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Preveze Deniz Savaşı'na yakın günlerde, Turgut Reis, emrindeki filoyla, Barbaros'a iltihak etti ve Preveze Deniz Savaşı'nda, ihtiyat kuvvetlere komuta ederek, bütün ustalığını gösterdi.

Turgut Reis, Akdeniz'deki başarılarıyle dillere destan olurken, 1540 baharında büyük talihsizliğe uğradı. Korsika adasının Firoleto limanında demirlemiş, gemilerinin kalafatı ile uğraşırken, müttefik Avrupa devletlerinin büyük donanması tarafından âni baskına uğratıldı. Turgut Reis, ünlü Amiral Andrea Dorya tarafından kıstırıldığını ve onunla döğüşmekte olduğunu sanarak, arkadaşı Salih Reis ile beraber, çaresiz teslim olmaya karar verdi. Oysa, baskın yapan kuvvetlerin başında, Andrea Dorya'nın yeğeni Janetino Dorya vardı. Turgut Reis ve Salih Reis bu tüysüz, körpecik haçlı komutanını görünce kahırlandı ve:

«Aman Ya Rabbim, şu çocuğa mı esir düşecektik...» diye büyük teessürünü gizlemedi. Turgut Reis'i ele geçirmenin sevinci içinde şımaran haçlı komutanları ona yapmadıklarını bırakmadılar.

Barbaros Hayrettin Paşa, Kanunî Sultan Süleyman'ın emriyle Fransızlara yardım etmek ve François I'i, Charles Quint'in elinden kurtarmak üzere Fransa sahillerine gelerek, Toulon'da demirlediği sırada, bir filo ile Genova'ya gitti.

— «Ya Turgut Reis ile Salih Reis'i geri verirsiniz, ya da Genova ile beraber, bütün Fransız sahillerini serapa yakarım...» diye haber saldı. Bunun üzerine büyük korkuya düşen Cenevizliler, hemen Turgut Reis ile Salih Reis'i iade etmekten başka çare bulamadılar. Turgut ve Salih Reis'ler, Barbaros tarafından büyük törenle karşılandı.

1546'da Barbaros Hayrettin Paşa vefat edince onun yerine Kaptan-ı Deryalık'a getirilecek en ehliyetli kimse olarak, hep Turgut Reis'in adı dolaşıyordu. Lâkin Kanunî, Barbaros'u hizmete çağırırken gösterdiği basireti, Turgut Reis için gösteremedi. Üstelik araya saray entrikaları da girdiği için 1551'de İstanbul'a gelen Turgut Reis'e Kanunî Sultan Süleyman tarafından sancak beyliği verilmek istenildi. Oysa Turgut Reis, kendi fethettiği Trablus Beylerbeyliğini istiyordu. Onun bu arzusu biraz geç gerçekleşti ve Turgut Reis 11 yıl Trablusgarp Beylerbeyliği'nde kaldı. 1556 yılında açılan Malta seferine katıldı. 80 yaşındaydı. 13 gemi ile Malta adasına geldi ve kuşatmanın yanlış başlatıldığını görerek kızıp köpürdü. Dönüş olmıyacağını anlayarak savaşa olanca gücüyle katıldı. 1565 yılı haziranın 16. günü yapılan hücumda savaşı yönetirken St. Angelo Kulesinden atılan güllenin parçaladığı kayadan iri bir parça sıçrayıp başına çarptı ve Turgut Reis'i yaraladı. Ancak 5 gün yaşayabildi ve ruhunu teslim etti.

Deniz Müzesinden

Fuzuli

1495 - 1556

BAĞDATLIDIR. Hille Müftüsü Süleyman'ın oğludur. Asıl adı Mehmet'tir. Ömrünü Bağdat ve Kerbelâ'da geçirip Irak'tan dışarı çıkmadı. Hazret-i Hüseyin türbesinin kandilciliğiyle geçinirdi. Hocası Rahmetullah Efendi'nin kızı Rahime'yle evlendi ve Fazlullah adında bir oğlu oldu. Tasavvuf denilen felsefe görüşüne bağlı, dini bütün, çok lirik bir şairdir. Leylâ ile Mecnun mesnevisi en değerli eseridir. Bu değerli eser pek çok dile çevrilmiştir.

28

MEHMET, o kadar alçak gönüllü bir insandı ki, şiirlerinde Fuzuli (fazlalık) adını kullanırdı. Neye böyle yaptığı sorulduğunda «Herkes başkasının şiirini kendi malı gibi gösteriyor İsmim bu olunca kimse benimkilere tenezzül etmez, ya da başkasının şiiri benim sanılmaz» diye karşılık vermiştir.

Fuzuli son derece bilgili ve çalışkan bir insandı. Oğlu Fazl (erdem)in de öyle olması için çok çalışmıştı. Ama, olmadı. Çünkü Fazlullah, gayet tembel, kabiliyetsiz bir çocuktu. Bunun üzerine zamanın şairlerinden biri Farsça:

«Fazlî peder-ü püser fuzûli»

yani, asıl erdemli olan babası, oğlan tamamiyle fazlalık, mısraını söylemişti.

Bütün şiirlerinde kendini Tanrı aşkına adamış olan Fuzuli, geçim sıkıntısı içinde kahroluyordu. Bağdat'ı Kanunî fethedince, onun komutanına, padişah için kasideler, övgü şiirleri sundu. Bu sayede Bağdat vakıflarının ziyadesinden, yani vakfa harcadıktan sonra artakalan paradan günde dokuz akçe maaş bağladılar. Zavallı Fuzuli, hiç bir zaman bu parayı alamadığı için, sonunda, Bağdat'ta barınamadı, biraz dış mahalle sayılan Hille'ye çekildi. Hüseyin Türbesinin bekçiliğiyle, yani türbeye bırakılan adak paralarından bakım fazlasıyle geçinmeğe çalıştı. Ama, Kanunî'nin fermanlarına tuğra basan Nişancıbaşı Celâl zade Mustafa Çelebi'ye de «Şikâyetnâme» diye ün yapmış, dokunaklı bir yergi örneği olan mektubunu yollamadan edemedi. Bu eser, o zamanın resmî dairelerinde insanların nasıl çalışmadıklarını gösteren dili sanatlı, edebiyat değeri büyük bir belgedir. Meselâ, hakkını istemeğe giden Fuzuli'nin: «Selâm verdim, rüşvet değildir deyü almadılar» sözü, hiciv şaheseridir.

Daha önce, Safevi Hükümdarı Şah İsmail, Bağdat'ı zaptedince, ona da «Beng ü bâde (Afyon ve içki)» adlı bir mesnevi sunmuştu. Bu eserde afyonla şarabı konuşturur ve bunlardan her biri, kendini över. Derler ki Fuzuli'nin bu mesneviyi yazması, aslında Yavuz'la Şah İsmail arasındaki mektup düellosuna bir edebî şekil kazandırmaktır. Bu bakımdan semboller yerini bulmuştur: Şah İsmail-i Safevi, eserde afyonla, Yavuz ise şarapla temsil edilmiştir.

Kerbelâ olayını anlatan «Hadika-t-ü süedâ» sından başka, şairin en önemli eseri «Leylâ vü Mecnun» mesnevisidir. İslâm dinini kabul etmiş toplumların edebiyatlarında ortak konular çok görülür. Nitekim 15. yüzyılda Alişir Nevai gibi gerek Türk, gerek Arap veya İranlı birçok şair bu konuyu işlemiştir. Ama hiçbiri, Fuzuli'nin ulaştığı «Neoplâtonik aşk» anlayışına, tasavvuf görüşüne ve ifade lirizmine ulaşamamıştır. Denebilir ki, dünya edebiyatında Fuzuli'nin Leylâ ve Mecnun'u tektir:

Git, derdime sen devâ değilsin
Bigânesin, âşina değilsin

* * *

Gördü ki bir avcı dâm kurmuş
Dâmına gazâller yüz urmuş
Bir âhu esir-i dâmı olmuş
Kan yâşı karâ gözüne dolmuş
Boynu burulu ayağı bağlu
Şehlâ gözü nemlü cânı dağlu
Sayyâd sakın cefa yamandır
Bilmezsin mi ki kana kandır?

gibi mısraları bu eseri baştan başa şiir haline getirir. Leylâ ile Mecnun, doğduklarından itibaren birbirlerini sevip ancak ölümden sonra birleşebilirler ki, burada Leylâ Tanrısal güzelliği, Mecnun da ona karşı duyulan çekilişi temsil etmektedir.

Büyük şairimiz Fuzuli'yi, zaman zaman Araplar ve İranlılar kendilerine maletmek istemişlerdir. Oysa, öz be öz Türk'tür. Oğuzlar'ın Bayat kabilesinden gelir. Farisi divanının giriş bölümünde, kendisinin hâlis Türk olduğunu gayet açık bir dil ile belirtmiştir.

Fuzuli, bu girişte şöyle der:

«Aslım Türk, ana dilim Türkçe'dir. Arapça'yı ilmi mübahaseler esnasında, Farisi'yi de arzu ettiğim zaman kullanırım. Çocukluğumdaki şiirlerim, daima ana dilimle, yâni Türkçe sadır olmuştur...»

Fuzuli, devrinin fen ve tıp ile ilgili bilgilerini de iyi öğrenmişti. Nitekim, onun «Ruhname» yahut «Sıhhat ve Maraz» isimli risalesi, şairin hekimlik ilmiyle de uğraşmış bulunduğunu gösterir.

Fuzuli, sadece Türk Tarihi'nin iftiharla kaydettiği bir şair değil, bütün dünyanın yakından tanıdığı kişiler arasındadır. Onun Türkçe, Arapça ve Farisî divanlarından başka, «Hadika-t-üsüeda» sı da başlıca eserleri arasındadır.

Hayat Koleksiyonundan

Kanunî Sultan Süleyman

1494 - 1566

DÜNYANIN «Muhteşem», biz Türklerin ise «Kanunî» adıyle andığımız ünlü Osmanlı Padişahı, 27 nisan 1495 günü, babası Yavuz Sultan Selim'in vali olarak bulunduğu Trabzon'da doğdu. 1520 yılında tahta çıktı ve en uzun süre saltanat süren Osmanlı Padişahı oldu. Kanunî'nin tahtta kaldığı 46 yıl içinde Osmanlı İmparatorluğu en yüksek noktasına ulaştı. Torununun oğlunu gördükten sonra 7 Eylül 1566'da Zigetvar muhasarası sırasında harp meydanındaki otağında öldü.

YAVUZ SULTAN SELİM gibi bir babanın bıraktığı tahta çıkan genç padişah Sultan Süleyman Hân, daha ilk icraatı ile bir adalet siyaseti güdeceğini göstermişti. Meselâ Mısır'dan babasının beraber getirdiği önemli kişileri serbest bırakmış ve ibrişim yasağını da kaldırmıştı. İran'a karşı bir boykot maksadıyle konmuş olan bu yasak çok tüccar için şikâyet konusu idi. Bu nedenle, malları müsadere edilmiş olanlara da bunlar iade edilmişti. Bu arada adı sayısız suiistimallere karışmış bulunan Donanma Kumandanı Cafer Bey'in muhakeme sonucu idamı da halk arasında gayet olumlu karşılanmıştı. İşte bu gibi âdil icraatının yanı sıra dedesi Fatih Sultan Mehmet gibi bir de «Kanunnâme» çıkarmış bulunması, onun adını pek kısa bir zamanda «Kanunî» ye çıkartmıştı.

İmparatorluğun sınırlarını doğuya doğru genişleten babası Yavuz Sultan Selim'in aksine olarak Kanunî Sultan Süleyman imparatorluğun Avrupa'da genişletilmesi siyasetini gütmüştü. Belgrad'ın tekrar alınışı, Rodos'un ele geçirilmesi, Fransız Kralı François I'in Charles Quint'in elinden kurtarılması için Kanunî'ye elçi göndermesi ve bu sebeple yapılan deniz ve kara harekâtı, Macaristan seferi, Mohaç meydan muharebesi, Budin'in fethi, İkinci Macaristan seferi ve Viyana'nın kuşatılması, üçüncü Macaristan ve Alman seferleri hep bu siyasetin sonucu idi. Bu arada doğu da ihmal edilmemiş, İran ve Bağdat seferleri yapılmış, Kızıl Deniz'den Hint'e kadar her yere donanmalar gönderilmiş, Aden ve Yemen de İmparatorluk sınırları içine alınmıştı.

Osmanlı tarihinin en ünlü simaları da Kanunî Sultan Süleyman'ın saltanatına rastlayan bu «altın çağ» da görülmüştü.

Bu «altın çağ» da, Osmanlı İmparatorluğu haritada en geniş şeklini almış ve üç kıtaya kol salan Kanunî Sultan Süleyman «Cihan Padişahı» nâmıyle anılmaya başlamıştı.

71 yıllık muhteşem yaşantısının onüçüncü ve sonuncu seferi Zigetvar üzerine oldu. Vergiye tâbi tuttuğu Alman İmparatoru'nun sözünü yerine getirmediğini gören Koca Kanunî, yaşlı, hasta ve bitkin haline rağmen bu Sefer-i Hümayûn'a çıkmıştı. Kendisini hiç de iyi hissetmiyordu.

İlk defadır ki bir Sefer-i Hümayûn'da araba içinde yol alıyordu Koca Kanunî. 46 yıllık saltanatının 10 yıl 3 ay 5 gününü seferlerde at sırtında geçirmişti. 5 Ağustos 1566 günü, Macaristan toprakları üzerinde, Almanların elinde bulunan Zigetvar Kalesi'nin muhasarası başladı. Kanunî Sultan Süleyman Hân, Otağ-ı Hümayûn'undan bu kuşatmayı izliyordu. Her geçen gün biraz daha bitkinleşmekteydi 71 yaşındaki Cihan Padişahı. Kuşatmanın birinci ayı dolarken artık yatağından kalkamaz hale gelmişti. Binbir şan ve şerefle dolu bir ömür tükenmek üzere idi artık. Pîri Mehmet Paşa, Makbûl İbrahim Paşa, Ayas Paşa, Hadım Süleyman Paşa, Rüstem Paşa, Semiz Ali Paşa, Sokollu Mehmet Paşa gibi büyük sadrâzamlar, Barbaros Heyrettin Paşa, Aydın Reis, Pîri Reis, Turgut Paşa, Seydî Ali Reis gibi yaman kaptan-ı deryâlar, Piyâle Paşa, Uluç Ali Reis gibi namlı denizciler, Devlet Giray, Lala Mustafa Paşa gibi ünlü kumandanlar, Koca Mimar Sinan, Karahisarî, Nakkaş İbrahim, Fuzûli, Bâki gibi ölümsüz eserler bırakan dev sanatçılar arasında geçen 46 yıllık saltanatın son demleri gelmişti.

Halk içinde mûteber bir nesne yok devlet gibi
Olmayâ devlet cihânda bir nefes sıhhat gibi
Saltanat dedikleri bir cihân gavgaasıdır
Olmayâ baht-û saadet dünyede vahdet gibi

ölümsüz mısraların da güçlü şairi olan Cihan Padişahı Kanunî Sultan Süleyman Hân, 7 Eylûl 1566 cumartesi günü sabaha karşı harp alanındaki Otağ-ı Hümayûn'unda top sesleri, kılıç şakırtıları, kös gümbürtüleri ve mehter növbetleri arasında son nefesini verirken Zigetvar Kalesi düşmek üzere idi. Bu nedenle büyük Sadrâzam Sokollu Mehmet Paşa, Cihan Padişahı'nın vefatı haberini askerden sakladı. Otağda, Hekimbaşı Kaysûnizâde Mehmet Çelebi tarafından tahnit ameliyesi yapıldı. Bu ameliye sırasında hazır bulunan Hünkâr Başimamı Derviş efendi dinî icapları yerine getirdi.

Ve üç kıtaya hükmeden koca imparatorluğun büyük padişahı, tesadüfün garip bir cilvesiyle üç ayrı yerde kılınan üç cenaze namazı sonunda İstanbul'da adını taşıyan camiin yanındaki türbesinde ebedî istirahatgâhına tevdi olundu.

Askerî Müzeden

KANUNİ SULTAN SÜLEYMAN

Pirî Reis

1501 - 1554

ÜNLÜ bir denizci, âlim bir coğrafyacıdır. Asıl ismi Ahmet Muhittin olan Pirî Reis, Gelibolu'da doğdu. Ünlü denizci Kemal Reis'in yanında yetişti. Bir süre Barbaros ile beraber çalıştı. Türk sancağını Hint denizlerine kadar götürdü. Akdeniz'in bütün sahillerini anlatan coğrafya kitabı ile «Kitabı Bahriyye» adlı eseri ve çok büyük tarihi bir değer taşıyan meşhur atlası vardır. 1554 yılında Kanunî tarafından boynu vurduruldu.

30

PİRÎ REİS'in iyi bir denizci olduğu inkâr kabul etmez bir hakikattir. Ancak denizcilik tarihimizde hiç bir zaman bir Barbaros'un, bir Turgut Reis'in çapında yer işgâl edemediği de gerçektir. Ona en büyük ünü kazandıran denizciliğinden ziyâde denizcilik konusunda bıraktığı büyük eserlerdir. Coğrafya kitabında bütün büyük denizlerin sathı, akıntıları, koyları, körfezleri, boğazları, limanları birer birer bütün teknik ve coğrafî yönleriyle öylesine izah edilmiştir ki, yüzlerce yıl sonra en ileri teknik ve şartlar altında hazırlanan eserlerde dahi bu kitaptan geniş ölçüde yararlanılmıştı.

Bu arada Pirî Reis'in en büyük eseri olan meşhur Atlas'ında bugünün ilginç coğrafyasına benzer bir mükemmeliyet göze çarpmaktadır ki, bu da onun büyük bilginlik değerini ispat eden bir eseridir.

Pirî Reis'in bu büyük eseri, Türk Tarih Kurumu tarafından bastırılmış, üzerinde birçok coğrafya bilgini önemli incelemeler yapmıştır.

Ünlü denizci Kemal Reis'in yeğeni olan ve bu büyük deniz kurdunun yanında yetişen Ahmet Muhittin, kahraman bir muharip olduğu kadar denizcilik bilgisi ile de bilhassa kendisini göstermiş ve bir süre Barbaros Hayrettin Paşa'nın yanında da vazife görmüştü. Dayısı Kemal Reis'in yanında katıldığı Fransa ve Venedikliler üzerinde yapılan hücumlarda ilk kahramanlıklarını gösteren Pirî Reis, İkinci Bayezit zamanında İnebahtı ve Mondon seferleri ile Mora sahillerinin alınmasında denizcilik hayatının en büyük başarılarına ulaştı, Akdeniz'e dehşet saçan bir Türk denizcisi olarak ün yaptı.

Hammer Tarihi'nde Pirî Reis için «İkinci Bayezit zamanında nâmını dehşetâver bir marufiyetle sahip etmişti» denilmektedir. Pirî Reis kahramanlıklarının yanında ilmi, irfanıyla da çok sevilir, sohbetleri daima ilmî bir oturum hâlinde cereyan ederdi.

Birçok kurt denizcinin ona çeşitli denizcilik meselelerini danıştığı, fikirlerinden istifade ettikleri tarihî kayıtlarda sık sık geçer. Ayrıca bu kayıtlarda, bilgin denizcinin, gösterilen büyük saygıya gayet mütevazı şekilde mukabele ettiği, hâtta kendinden yaşlı denizcilerin yanında ayağa kalkıp, onları baş köşeye oturttuğu da belirtilmektedir.

Yavuz Sultan Selim ve Kanunî Sultan Süleyman'ın devrinde Barbaros ile beraber çalışan Pirî Reis daha sonra Kanunî tarafından Mısır Donanması Kumandanlığı'na getirildi.

Hadım Süleyman Paşa'nın Kızıldeniz ve Hint Okyanusu seferinde zaptetmiş olduğu Aden'i daha sonra ahalisi Portekizlilere teslim etmişti. Aden ahalisinin bu hainliğine fena halde kızan Kanunî Sultan Süleyman, şehir ve kalenin Portekizlilerin elinden geri alınması vazifesini Mısır Donanması Kumandanı Pirî Reis'e verdi.

30 parça gemi ile yola çıkan Pirî Reis, Arabistan Yarımadası'nın Umman Denizi'ndeki kıyılarında bulunan Portekiz kalelerini zaptettiği gibi Aden Kalesi'ni ve şehrini de Portekizlilerin elinden kurtardı, buralardan pek büyük ganimet aldı. Donanma Basra'ya vardığı zaman Pirî Reis kuvvetli bir Portekiz filosunun Hürmüz Boğazı'nı kapatmak üzere yola çıktığını haber aldı.

Bu arada bir basiretsizlik de yapmıştı Pirî Reis, Aden körfezinde stratejik bakımdan pek önemli bir rolü bulunan Hürmüz adasını, ada ahalisinin verdiği çok kıymetli hediyeler karşısında zaptetmekten vazgeçmiş, böylelikle büyük bir üs'den mahrum kalmıştı. Pirî Reis, ikinci büyük hatasını Portekiz gemilerinin Aden körfezini kapatmak üzere bulunduğu haber aldığı zaman işledi. Hiç olmazsa bu sefer sırasında elde ettiği ganimet ve serveti kurtarmak için emrindeki 30 parça geminin 27'sini mürettebatını dağıtıp Basra'da bırakıp, ganimeti yüklediği üç parça gemi ile sessizce ayrıldı ve Aden körfezinden çıkıp Mısır'ın yolunu tuttu.

Onun bu basiretsizliği, kendisini çekemiyenler için büyük bir fırsat oldu. Muarızları Kanunî Sultan Süleyman'a, bire bin katmak suretiyle tezvir ve iftiralarda bulundular. Koskoca bir donanmanın böylesine terkedilmesi, stratejik önemi haiz bir adanın ganimet karşılığı bağışlanması zaten Kanunî Sultan Süleyman gibi büyük bir cihangiri fena halde kızdırmıştı. Daha donanması Mısır'a dönmeden Pirî Reis'in kellesinin vurulması fermanını Mısır'a ulaştırmıştı Kanunî Sultan Süleyman.

Türk denizcilik tarihinin en büyük bir âlimi olarak tanınan Pirî Reis işlediği hataların cezasını kellesini vererek ödedi.

Tablo: Cemal Dündar

Sokollu Mehmet Paşa

1506 - 1579

BİR devşirme oğlanı olarak gelip üç padişaha veziri âzamlık yaptı. Bosna'nın Sokoloviç kasabasında doğdu. Edirne Sarayı'nda yetişti. Saray Kapıcıbaşılığı, Kaptanı Deryâlık ve Rumeli Valiliği yaptı. Tamşvar kalesinin alınmasında gösterdiği başarıdan ötürü vezir, 1564'te de veziri âzam oldu. Kanunî, II. Selim ve III. Murat'a veziri âzamlık yaptı. Deli olduğu söylenen bir Boşnak tarafından hançerlenerek öldürüldü. Türbesi Eyüp Sultandadır.

31

SOKOLLU MEHMET PAŞA'nın büyük devlet adamı şahsiyeti, tarihimiz sayfalarını kaplayan çeşitli önemli olaylar, yine tarihimize geçmiş büyük sözleri ile olduğu kadar, gerçekleştiremeden öldüğü iki büyük projesi ile de görülür. Bu projeler, dünyanın en büyük iki kanalının açılmasıyle ilgilidir. Birincisi, Don ile Volga ırmaklarını birbirine bağlayacak olan kanaldı. Bu kanal açılabilseydi, Karadeniz'deki Türk Donanması'nı kolaylıkla Hazar Denizi'ne indirmek mümkün olacaktı ki, bu da Türklerin tekrar Orta Asya'ya sarkmalarını gerçekleştirecekti. İkinci proje ise Süveyş Kanalı'nın açılmasıydı. Bu takdirde Akdeniz'deki Türk Donanması rahatlıkla Hint Okyanusu'na hâkim olabilecek ve dünyanın en zengin ticaret yolu Türk hâkimiyeti altına girecekti. Bu iki büyük kanalla ilgili bütün projeler hazırlanmış, hattâ Don - Volga kanalının açılması işine dahi başlanmıştı. Ancak beklenmedik ölümü bu projelerin gerçekleşmesine engel oldu.

Sokollu Mehmet Paşa, geceleri çok erken yatar; sabah olmadan kalkıp ibadetini yaptıktan sonra kâtibine özellikle tarihî kitaplar okutarak bunu can kulağı ile dinler ve tarihte geçmiş her olaydan bir ibret dersi çıkarmaya çalışırdı. Bir sabaha karşı kâtibine «Kosova harbini oku» demişti. Kâtip bu büyük savaşın hikâyesini okumaya başlamış, sıra Murat Hüdavendigâr'ın zafer meydanında bir Sırplı tarafından hançerlenerek öldürülüşüne geldiği zaman Sokollu hıçkırıklarını tutamamış ve ellerini açıp, «— Yarabbim, bana da böyle bir şehadet nasip eyle!» diye dua etmişti. Ve o gün ikindi üzeri «Divan» toplantısından çıktığı sırada, oraya kadar nasıl girdiği belli olmayan meczûp bir derviş tarafından hançerle kalbinden vurulmak suretiyle öldürüldü.

Veziri âzamlığa, «Cihan Padişahı» olarak anıları Kanunî Sultan Süleyman tarafından getirilmiş ve bu ulu hâkana iki yıl hizmet etmişti. İhtiyar padişah, on üçüncü ve sonuncu seferi sırasında Ordu-yu Hümayûn Zigetvar önünde savaşırken hastalanıp yatağa düşmüş ve Zigetvar düşmek üzere iken otağında son nefesini vermişti. Sokollu, zekâ ve dirâyetini bu kritik anda göstermesini bilmiş ve hünkârın vefatını bütün ordudan saklamayı başarmıştı. Hattâ asker şüphelenip de maneviyatı bozulmasın diye, Kanunî Sultan Süleyman'ın kaftanını giyerek otağın önünde bile bizzat durduğu olmuştu.

Sokollu, Kanunî'nin oğlu II. Selim'in damadı idi. Ulu hakanın vefatından sonra, kendisinden onsekiz yaş küçük olan kayınpederinin İstanbul'da tahta çıkması ve sonra Macar ovalarındaki Ordu-yu Hümayûn'a yetişmesine kadar geçen 51 günlük zaman zarfında Kanunî'nin ölüm haberini askerden gizledi. Bu sürenin içinde Zigetvar fethedilmiş ve Macar ovalarındaki Türk hâkimiyeti bu zafer ile perçinlenmişti. Kayınpederinin hükümdarlığı sırasında koskoca imparatorluğu yöneten kişi olan Sokollu, II, Selim'in vefatından sonra tahta çıkan II. Murat'a da beş yıl vezir-i âzamlık yaptı.

Kıbrıs adasında çetin savaşlar cereyan ederken Venedikliler Lepanto'da Türk Donanmasına ağır bir darbe indirmişlerdi. Veziri âzamın bu sırada huzuruna kabul ettiği Venedik elçisine şu sözleri pek meşhurdur:

«— Biz Kıbrıs adasını almakla sizin bir kolunuzu kestik, siz ise Lepanto'da donanmamızı imhâ etmekle bizim sakalımızı kestiniz. Traş olan sakal daha gür biter, fakat kesilen kol yerine gelmez...»

İnebahtı yenilgisinden sonra tersanede, Türk Donanması'nın yeniden ihyâsına çalışılırken, Kaptan-ı Deryâ Kılıç Ali Paşa'nın büyük bir bedbinlik içinde, gemiler yapılsa bile, bunlara lenger (çapa), palamar (halat) ve yelken teminine imkân olmadığını söylemesi üzerine Sokollu'nun büyük bir hiddetle Kaptan-ı Deryâ'ya şu haykırışı da tarihe geçmiştir:

«— Bre paşa... Sen henüz bu devlet-i âliyeyi bilmemişsin. Böyle itikat eyle. Bu devlet ol devlettir ki, murâd edinirse cümle donanmasın lengerlerin gümüşten, resenlerin ibrişimden, yelkenlerin atlastan itmekte (etmekte, yapmakta) güçlük çekmez. Hangi geminin mutâd üzere alâtı ve yelkeni yetişmezse benden alırsın...»

Sokollu Mehmet Paşa'nın bu sözlerinde devletin ihtişâmı olduğu kadar kendi şahsî servetinin de büyüklüğü gizlidir. İki metreye yakın boyu ile Osmanlı tarihinin en uzun boylu devlet adamı olan Sokollu ayni zamanda devrinin en zengin insanı olarak da tanınmakta idi.